

KÉZFOGÁSOK

VLADIMIR STEVANOV

LEGENDÁK

APÁM ÁRNYÁNAK

Jöjjetek, hogy lássátok bebalzsamozott hadvezéreiteket.

Hogy homlokotokat a koporsókra hajtsátok. Hogy a mindentudók suttogására figyeljete.

Hogy testetekkel megérintsétek halott szenvedéseiket. Hogy begyógyítsátok sebeiket. Hogy pihenjete.

Hogy lemossátok kezükről térfikönnyeitekkel a gonosz és a jószágos tetteket. A búcsú pillanatában.

Az elhatározás némaságában.

Jöjjetek, hogy lássátok bebalzsamozott hadvezéreiteket.

HARCOK, FEGYVEREK, FOHÁSZOK

I.

Fehér lovaink vannak. Nyergeletlenek. És csak a harcokban lovagolunk rajtuk.

Fehér lovaink vannak. Nyergeletlenek. És csak a harcokban lovagolunk rajtuk.

Fehér lovaink vannak. És fekete köpenyeink.

II.

Fegyvereink csak a lovak bemocskolt szügyében nyugszanak.

*Ezért dobjuk őket, ha senki sem látja,
a kutak legmélyére.*

III.

*A semmi felé irányítva.
A várakozásban elhalva.
A lándzsa. És mi magunk.*

*A halálban találkozva, átkozódva,
félelemtől fojtogatva.*

IV.

*Vörös iszapba mártjuk a kezünk.
Ünnepelünk.*

*A sírból is kiássuk magunk.
Nem lankadunk.*

Nem akarunk.

V.

A rideg horizonton teljesen fölöslegesen állunk.

*Lomhán bolyongó, elérhetetlen
árnyakat imádunk.*

Jó híreket halott hírnököktől várunk.

UTAK

I.

*Területeket járunk nappal,
régí erővel, új gonoszsággal.*

*Ízekre bontjuk a pusztaságokat.
Tüzeket gyújtunk nappal,
hogy éjszaka lobogjanak.
Hogy megtisztítsuk a szembogarakat.*

II.

*Gyökeret engedünk a tájban.
Elragadott elhivatottsággal.
homokba taposó lábbal.*

*Fölhasítjuk a tenyerünk
és bőjti menetünkön
gennybe merülünk.*

III.

*Utainkat széthulló hamuba
rajzoljuk talpunkkal.*

*Léptünk szelíd hódítók
ritmusát veri.*

*Járhatatlan ösvényekre visz utunk.
Haladunk.*

EMLÉKEZÉSEK, ELLENKEZÉSEK

I.

*A távoli akácok illatai felélednek
és ártatlanul, visszavonhatatlanul ingerelnek.*

*Tompa topogás.
Válaszként.*

Mind távolibbak az akácok.

II.

*A borokat kerüljük, mert homlokunk mögé
elhagyott, tápláló humuszt
töltenek.*

*A borokat kerüljük, mert szemünkbe
elhagyott szőlőskerteket
ültetnek.*

Inkább szomjazzunk.

III.

*Míg ártatlanok számára fölöslegesen
sírokat ásunk,*

*míg jel helyett ajkunkkal a földbe
nyomot vájunk,*

*meglepődve rég keresett
tűzhelyre találunk.*

IV.

*Mint a régmúlt időkben,
ősi máglyákat sejtünk.*

*Mint a régmúlt időkben.
Ellenkezés ellenvetés helyett.*

V.

*Néha minden nyugodt. Agyunkban
elfelejtett várfalak
húzódnak.
Fölöttünk ijesztő rémek
suhannak.*

Uralkodnak.

HŰSÍTŐ BALZSAM

I.

*A távolodó sötétségtől is csöndesebben
rettegünk.*

*Félénken ejtjük ki egy közelgő fény
nevét.*

II.

*Fény gyúl a szembogárban.
Említés helyett.*

*Lomha változások az égbolton.
Az emlékezet mellett.*

*Megdermedt idő.
Ikon helyett.*

III.

*Hatásos a hűsítő balzsam, amelyet
mellkasunk rejtekében hordozunk.*

*Váratlanul
új halállal halunk.*

*Ősrégi a hűsítő balzsam.
Csak a fájdalomnál fiatalabb.*

IV.

*Bokáig a hamuban,
siratóéneket zümmögünk.*

*Sebeket gyógyítunk, semmit sem
átkozunk, megbékéltünk.*

Lassan, csaknem tétovázva, eltűnünk.

ASSZONYAINK

I.

*Asszonyaink
a viharokban
szomorúak voltak.*

Nem ismertük e varázslatokat.

*Manapság,
legfeljebb álmukban ha
tévelyegnek, ajkaik különös,
érthetetlen nevet emlegetnek.*

És ez minden.

II.

*Olyan vizekben fürödnek fáradtan,
amelyekre csodálatos módon
a mi képzeletünkben találtak.*

*Tekintetükkel építik fel
a lehetetlent, miközben elalvás előtt
a harcosok álmát készítik elő.*

III.

Az utódok uralkodnak bennük.

*Síkságok szőlőskertjei érik el
ajkukat. És mondják:*

Múlnak az idők.

IV.

*Az asszonyok áldásával fegyverez le
a föld középpontja.*

*Sóhajunkat belefojtjuk
a nehéz borokba.*

*Részeg álmunk telve
sok dőre átokkal.*

ELTÁVOZNAK A HARCOSOK

Így távoznak a harcosok.

*Szomorkás mosollyal hallgatják el
valakinek talán már
el is felejtett nevét,*

*és elindulnak az ismert úton
az ismeretlen felé.*

KENYERES KOVÁCS Márta fordítása

